

om, antage en mere uddybende Karakter; tillige kunde der blive mere Tid til fremmede Sprog.

Der er fra forskellig Side, ogsaa fra flere Seminariers, foreslaaet at forlænge Uddannelsestiden fra 3 til 4 Aar. Spørgsmaalet herom maa afgøres efter det Omfang, hvori det ønskes, at Seminarierne give Undervisning i fremmede Sprog. Hvis man vil have baade Engelsk og Tysk som tvungne Fag, maa man skride til den nævnte Udvidelse af Undervisningen. Hvis man derimod kun tilsigter at gøre det ene Sprog tvunget eller blot at give mere Plads for frivillig Undervisning i fremmede Sprog, maa det antages, at dette vil kunne naas alene ved en skærpet og bestemt Optagelsesprøve. Forholdet er allerede nu dette, at de allerfleste Seminarier driver Sprogundervisning som frivilligt Fag for de Elever, der have Tid og Lyst dertil, ligesom der for Seminarister er anordnet en Tillægsprøve, hvis Resultat kan indføres paa det almindelige Eksamensbevis. De nævnte Seminarier faa efter Bevilling paa Finansloven hver 400 Kr. aarlig til at bestride Udgifterne ved denne Undervisning. Man maa antage, at hvis Eleverne kom til Seminarierne betydelig bedre forberedte, vilde de gennemgaaende faa endnu bedre Tid til at deltage i den nævnte Undervisning. Som Grund til ikke for Sprogundervisningens Skyld at forandre den hele Ramme for Undervisningen kan anføres, at det almindeligvis erkendes, at man selv med den omtalte Forandring dog ikke opnaaede at uddanne Sproglærere i moderne Forstand, ikke saadanne, der kunde træde ind i Mellemkolen med Krav paa at kaldes Faglærere. Ligeledes maa erindres, at det foreløbig er et forsvindende lille Tal af samtlige Folkeskoler, der har indført Undervisning i fremmede Sprog. I Lovforslaget er der ikke rørt ved den treaarige Uddannelse. Men det, som foreslaas, er i alt væsentligt uafhængigt af, om selve Uddannelsen er 3- eller 4-aarig. Navnlige maa man, ogsaa med en 4-aarig Uddannelse, kræve en Optagelsesprøve som foreslaaet; enhver Udvidelse paa selve Seminariet vil være illusorisk, hvis man ikke samtidig vaager over, at Eleverne møde med bestemte Forudsætninger.

I øvrigt kan bemærkes, at den 4-aarige Uddannelse vilde kunne medføre den Fordel, at de mere udviklende sidste Dels Fag (Religion, Pædagogik, Dansk Litteratur og praktisk Skolegerning), der nu for største Delen begrænses til det 3die Aar, kunde udstrækkes over 2 Aar og

derved faa den større Uddybning, man nok kunde ønske dem. Ligeledes kunde man vente, at der ved en 2-aarig Uddannelse paa Seminariet i praktisk Færdighed kunde udvikles mere Metode og Form i Undervisningen. Paa den anden Side maa man nære Frygt for, at Seminarietidens Forlængelse med 1 Aar vil føre til Ensidighed og ikke give et til Foranstaltningen svarende Udbytte for Elevens hele Udvikling. Tre Aar paa det samme Sted med de samme faa Lærere er tilstrækkelig længe. Det vil give mindre Ensartethed og større Frihed, om den Forøgelse i Tid, man ønsker at give Lærerruddannelsen, bliver lagt udenfor den egentlige Seminarietid, dels altsaa gennem en Forhøjelse af Fordringerne ved Optagelsen, dels eventuelt ogsaa derved, at der gives unge Seminarister, som have Lyst dertil, lettere Adgang til videre Uddannelse i enkelte Retninger. En større Fordring til praktisk Uddannelse vilde neppe heller opfyldes blot ved en Forlængelse af Tiden; man maatte stille Seminariernes Øvelsesskoler, der nu for en stor Del ere selvstændige kommunale Skoler, i et andet og nærmere Forhold til Seminariet.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer skal Ministeriet bemærke følgende:

Til § 1.

Denne Paragraf er i Overensstemmelse med Lov 30. Marts 1894, § 1.

Til § 2.

Med Hensyn til, at Fordringen om 1 Aars praktisk Skolegerning forinden Optagelsen paa Seminariet er udeladt i Forslaget, bemærkes, at det i Seminariekredse i Almindelighed antages, at den hidtil forlangte Skolepraksis paa et Aar gør liden Nytte. Bestemmelsen bør dog kun bortfalde under Forudsætning af, at det med Hensyn til Optagelsesprøven bliver ordnet som foreslaaet. Thi Bestemmelsen har hidtil haft den Betydning, at man igennem den kunde sikre sig, at et ungt Menneske, der vilde paa et Seminarium, dog i en vis Tid forud havde forberedt sig derpaa. Hvis man uden videre nu tog Bestemmelsen bort, vilde Følgen blive, at adskillige unge Mennesker uden nogen Forberedelse vilde indstille sig til Optagelsesprøven og, som Forholdene ere, have Udsigt til at blive optagen paa et Seminarium.

Med Hensyn til Affattelsen af Punkt d henvises til det nedenfor til § 3 bemærkede.